

Energi-,
Forsynings- og
Klimaministeriet

Energi-, Forsynings- og Klimaudvalget
Christiansborg
1240 København K

Ministeren

Dato
16. oktober 2018

J nr. 2018-2984

Energi-, Forsynings- og Klimaudvalget har i brev af 18. september 2018 stillet mig følgende spørgsmål 354 alm. del, som jeg hermed skal besvare. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Jacob Jensen (V).

Spørgsmål 354

Vil ministeren – med henvisning til vedlagte responsum af professor Ole Gram Mortensen dateret den 6. marts 2016 – oplyse, hvem der har den endelige beslutningskompetence i forhold til at give en tilladelse til opsætning af kystnære vindmøller efter indstilling fra Energistyrelsen?

Svar

En etableringstilladelse til et havvindmølleprojekt meddeles efter VE-loven og det fremgår af delegationsbekendtgørelsen, at det er Energistyrelsen, som har kompetencen til at meddele etableringstilladelser til havvindmølleprojekter.

Forinden en havvindmøllepark må tages i drift skal der både gives en elproduktionsstilladelse og en elproduktionsbevilling. Elproduktionstilladelsen meddeles efter VE-loven, og elproduktionsbevillingen meddeles efter elforsyningsloven. Energistyrelsen har kompetencen til at meddele begge disse tilladelser.

Før der gives ovennævnte tilladelser, skal der dog gives tilladelse til at foretage forundersøgelser. Med ændringslov nr. 1705 blev delegationen af beslutningskompetence vedrørende tildeling af forundersøgelsestilladelser til havvindmølleprojekter tilbagekaldt fra Energistyrelsen. Derfor er det mig som energi-, forsynings-, og klimaminister, der træffer afgørelse om alle tilladelser til at foretage forundersøgelser, hvor ansøgningen herom er modtaget efter 1. januar 2017.

Fsva. kommunal indsigelsesret er det korrekt, hvad professor Ole Gram Mortensen angiver i sit responsum. For at imødekomme den frustration, der helt forståeligt kan opstå ifm. opførsel af kystnære havvindmøller, har kommuner i dag mulighed for at gøre indsigelse imod havvindmøller, der skal opstilles inden for 8 km fra kysten. Dette skal ske ifm. myndighedshøringen af ansøgning om at foretage forundersøgelse. Med energiaftalen fra i sommers blev det besluttet, at den kommunale indsigelsesret skal udvides til at gælde for havvindmøller, der opstilles op til 15 km fra kysten. Den udvidede kommunale indsigelsesret forventes at træde i kraft den 1. juli 2019. Den kommunale indsigelsesret har dog ikke tilbagevirkende kraft.

**Energi-, Forsynings- og
Klimaministeriet**

Stormgade 2-6
1470 København K

T: +45 3392 2800
E: efkm@efkm.dk

www.efkm.dk

Side 1/3

Det skal for en god ordens skyld bemærkes, at det i helt særlige tilfælde, hvor en projektejer har opgivet sit projekt, og hvor forundersøgelserapporten er stillet til rådighed for en anden, vil være mig som minister, der træffer afgørelse om etableringstilladelse. Dette har været gældende siden den 1. januar 2017. I sådanne særlige tilfælde vil en ansøgning om etableringstilladelse også være omfattet af den kommunale indsigelsesret.

Delegation af beslutningskompetence, relevanskriteriet og sammenhæng mellem tilladelserne

Når der sker en delegation af beslutningskompetence fra mig som minister til Energistyrelsen ændrer dette ikke på, hvilke kriterier beslutningen skal tages på baggrund af. Det er den gældende lovgivning, der er det afgørende, ikke den delegerede kompetence. Hvis kompetencen til at træffe afgørelse om f.eks. etableringstilladelse lå hos mig som minister, så skulle jeg vurdere en ansøgning efter samme kriterier som Energistyrelsen.

Det er dog korrekt, hvad der angives i responsum af Professor Bent Ole Gram Mortensen, nemlig at jeg som minister, selvom jeg har delegeret beslutningskompetencen til Energistyrelsen, stadig har instruktionsbeføjelser. Når der i responsummet står, at ministeren kan beslutte, hvilke samfundsmæssige hensyn der skal tages ifm. opførslen af havvind, forstår jeg det som, at der henvises til relevanskriteriet for udnyttelse af energi.

Det er en forudsætning for forundersøgelsestilladelsen, at udnyttelse af energi efter min vurdering er relevant, og at der således ikke gives tilladelse, hvis etablering af produktionsanlæg på forhånd må anses for udelukket, f.eks. pga. hensyn til miljø, sikkerhed, skibsfart m.v.

Der er relativt snævre grænser for det skøn, som jeg kan udøve ved vurdering af, om et område er relevant. I forhold til havvindmøller kan jeg inddrage mere overordnede planmæssige hensyn i forhold til den samlede udbygning af havvindmøller. Det fremgår endvidere af lovbemærkningerne, at det bl.a. ikke kan udelukkes, at der ud fra et overordnet planhensyn på havet fremover ikke ønskes produktionsvindmøller tæt på kysten, uanset at det ikke i det konkrete tilfælde er udelukket af hensyn til miljø, sikkerhed, skibsfart, fiskeri m.v. Ansøgningen om tilladelse til at foretage forundersøgelser kan således afslås, såfremt jeg efter en konkret vurdering finder, at betingelsen om relevans ikke er opfyldt.

Hjemlen til at fastsætte nærmere regler om, hvornår udnyttelse af energi kan være relevant, er ikke tidligere er udnyttet, jf. i VE-lovens § 22, stk. 10. Der kunne således laves en bekendtgørelse, som definerer relevansbegrebet og dermed, hvad der kan betinge et afslag. Bekendtgørelse er jf. ovenstående ikke skrevet, og skulle den skrives, så vil den kun kunne virke i forhold til fremtidige projekter.

Som jeg også har nævnt tidligere i svaret, er der nu indført en kommunal indsigelsesret for havvindmøller, der opstilles inden for 8 km fra kysten. Endvidere blev det med energiaftalen besluttet, at den kommunale indsigelsesret skal udvides til at gælde for havvindmøller, der skal opstilles inden for 15 km fra kysten. Denne er lige præcis lavet for at sikre lokal opbakning til projekter. Hvis der i stedet var blevet udstedt en bekendtgørelse som fastlagde, at kystnære projekter ikke længere levede op til relevanskriteriet, ville man risikere at kunne afvise projekter, som reelt ville være ganske relevante for den danske udbygning med VE. Med den kommunale indsigelsesret sikres nu den lokale opbakning, selvom der skulle være tale om kystnære projekter.

Det er endvidere korrekt, når det i responsummet angives, at en forundersøgestilladelse ikke automatisk giver ret til en etableringstilladelse. Det er VVM-redegørelsen, som ligger til grund for en etableringstilladelse. Er der i VVM-redegørelsen væsentlige negative påvirkninger på natur og miljø, så kan et projekt afvises. Det sker dog sjældent og det er mere normalt, at VVM-redegørelsen anvendes til at angive, hvordan et projekt kan tilpasses, således at de negative effekter begrænses til et acceptabelt niveau. Hermed ligger altså på baggrund af VVM-redegørelser fund også samfundsmæssige hensyn til grund for eventuelle ændringer i projekter.

Med venlig hilsen

Lars Chr. Lilleholt